

Sygn. akt: I C 397/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko E. H.

z udziałem Prokuratora Rejonowego w Grudziądzu

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.740,56 zł (pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych 56/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1.832,45 zł (jeden tysiąc osiemset trzydzieści dwa złote 45/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 397/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 października 2017 r.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła przeciwko E. H. pozew o zapłatę kwoty 27.727,86 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność wynika z weksla wystawionego przez pozwaną, który został wypełniony na kwotę żadaną w pozwie.

W piśmie z 27 marca 2017 r. powódka zmieniła żądanie w zakresie odsetek, domagając się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie (k. 14 akt).

Prokurator Rejonowy w Grudziądzu, który przystąpił do sprawy w interesie społecznym, wskazał że były prowadzone przeciwko powódce sprawy karne odnośnie doprowadzenia klientów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale

zostały umorzone ze względu na brak znamion przestępstwa. Wniósł o zobowiązanie strony powodowej do wykazania, co składa się na żądaną kwotę oraz do przedstawienia dokumentów źródłowych w postaci umowy pożyczki i jej załączników celem zweryfikowania żądanej kwoty (k. 32 akt).

W piśmie z dnia 13 lipca 2017 r. powódka wskazała, że na zobowiązanie umowne pozwanej składała się pożyczka pierwotna, na mocy której pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki w 48 ratach po 559 zł kwoty 26.832 zł (całkowita kwota do zapłaty), na którą składała się kwota udzielonej pożyczki w wysokości 24.936 zł oraz kwota wynagrodzenia umownego w wysokości 1.896 zł. Powódka dodała, że wysokość dochodzonej kwoty stanowi suma wekslowa, na jaką został wystawiony weksel in blanco, uwzględniająca wpłaty z tytułu umowy pożyczki już dokonane przez pozwaną. Powódka zaznaczyła, że na sumę wekslową składają kwoty wyszczególnione w załączonym do pozwu wezwaniu do wykupu weksla, tj. 22.919 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 60,64 zł z tytułu odsetek umownych (różnica pomiędzy kwotą odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2¹ k.c. wyliczonych od kwoty pożyczki, a kwotą odsetek wyliczonych dla tej pożyczki zgodnie ze stopą (...) wskazaną w umowie), 4.583,80 zł – koszty windykacji w wysokości 20% z kwoty niespłaconej pożyczki, 135 zł – opłaty za wydane zaświadczenia i wysłane monity w wysokości 15 zł za jedno wezwanie, 29,42 zł - odsetki umowne za opóźnienie spłat poszczególnych rat pożyczki (k. 38-38v akt).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że weksel został wypełniony na zawyżoną kwotę. Zarzuciła, że domaganie się obok zwrotu udzielonej pożyczki innych należności, takich jak koszty ubezpieczenia, czy windykacji oraz pozostałych kosztów pożyczki jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza interesy konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Podniosła, że powódka przy rozwiązaniu umowy powinna była rozliczyć wszelkie dodatkowe koszty kredytu stosownie do okresu trwania umowy. Pozwana zaznaczyła, że powódka przy udzielaniu jej pożyczki naruszyła przepisy art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez nieudzielnie rzetelnej i prawdziwej informacji, o jakiej mowa w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zarzuciła, że powódka wprowadziła ją w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Dodała, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzje nr (...) z dnia 30 grudnia 2015 r. oraz nr (...)61-39/12SB z dnia 31 października 2013 r., w których uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez powódkę co do naliczania dodatkowych kosztów przy zawieraniu umowy pożyczki. Powyższe zostało podtrzymane przez Sad Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 12 grudnia 2016 r. o sygn. akt VI ACa 1213/15, będącym odpowiedzią na odwołanie powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 maja 2016 r. o sygn. akt XVII AmA 5/14.

Pozwana wskazała, że Prokuratura Okręgowa w Bielsku-Białej prowadzi przeciwko powódce postępowanie w sprawie wykorzystania przymusowego położenia pożyczkobiorców i zawierania z nimi umów pożyczek, na podstawie których pożyczkobiorcy zobowiązani są do zwrotu kwot niewspółmiernych do otrzymanego świadczenia, tj. o czyn z art. 304 k.k. Za pokrzywdzoną w tej sprawie została uznana również pozwana.

Pozwana wniosła o zobowiązanie powódki do przedstawienia deklaracji przystąpienia pozwanej do umowy ubezpieczenia oraz innych dokumentów, z których wynika wysokość składki ubezpieczeniowej oraz sposób jej rozliczenia w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy (k. 72-73v akt).

W piśmie z dnia 9 października 2017 r. powódka zmieniła żądanie w zakresie odsetek, domagając się zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie równych dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Wyjaśniła, że dołączony do pozwu weksel z klauzulą „nie na zlecenie” wystawiony został i podpisany przez pozwaną jako weksel in blanco gwarancyjny, zabezpieczający umowę pożyczki gotówkowej z 8 lutego 2016 r. Powódka zaznaczyła, że dokonała potrącenia z kwoty udzielonej pożyczki kosztu ubezpieczenia i opłaty przygotowawczej, które zostały skredytowane, wobec czego pozwanej została wypłacona kwota 9.000 zł. Powódka wskazała, że na podstawie umowy pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany do zabezpieczenia spłaty pożyczki poprzez wyrażenie zgody na objęcie go ochroną ubezpieczeniową, pożyczkobiorca wyraził też zgodę na skorzystanie z zastrzeżonej na jego rzecz ochrony

ubezpieczeniowej na warunkach określonych w Umowie Grupowego (...), zawartej przez powódkę z (...) S.A. w W.. Pozwana zobowiązała się też do pokrycia kosztów opłacenia składki ubezpieczeniowej należnej z tytułu ubezpieczenia, płatnej jednorazowo po zawarciu umowy pożyczki. Koszty ubezpieczenia wyniosły 14.344 zł. Powódka dodała, że zobowiązanie się pożyczkobiorcy do zawarcia umowy ubezpieczenia stanowi dozwolony przez prawo sposób zabezpieczenia spłaty zobowiązania, co wynika z art. 30 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Powódka wyjaśniła, że uznaje się także, że powiązanie obowiązkowej umowy ubezpieczenia z umową pożyczki nie stanowi klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jako umowy ściśle związanej z wykonaniem umowy, stanowiącej zabezpieczenie spłaty pożyczki na wypadek śmierci albo trwałej niezdolności do pracy lub samodzielnej egzystencji pożyczkobiorcy (k. 96-123 akt).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu zwyczajnym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 lutego 2016 roku (...) Spółka Akcyjna w B. (pożyczkodawca) zawarła z E. H. (pożyczkobiorcą) umowę pożyczki, na podstawie której wypłaciła pozwanej kwotę 9.000,00 zł, której zwrot miał nastąpić wraz z kosztami jej udzielenia, w tym kosztami ubezpieczenia, w 48 miesięcznych ratach ustalonych w harmonogramie spłat – do 23 dnia każdego miesiąca kalendarzowego - po 559 zł, począwszy od 23 marca 2016 r. Strony przewidziały, że pożyczka jest oprocentowana według stałej stopy procentowej 9,71 % rocznie oraz że z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany będzie do uiszczenia na rzecz dającego pożyczkę następujących opłat: jednorazowej opłaty przygotowawczej w wysokości 1.592 zł i wynagrodzenia umownego w wysokości 1.896 zł. Na podstawie umowy pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany do zabezpieczenia spłaty pożyczki poprzez wyrażenie zgody na objęcie go ochroną ubezpieczeniową na wypadek śmierci, całkowitej niezdolności do pracy oraz samodzielnej egzystencji wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby. Wyraził zgodę na skorzystanie z ochrony ubezpieczeniowej na warunkach określonych w Umowie Grupowego (...), zawartej przez powódkę z (...) S.A. w W.. Pozwana zobowiązała się też do pokrycia kosztów opłacenia składki ubezpieczeniowej należnej z tytułu ubezpieczenia, płatnej jednorazowo po zawarciu umowy pożyczki. W umowie pożyczki wskazano, że koszty ubezpieczenia wynoszą 14.344 zł. Tytułem zabezpieczenia spłaty pożyczki pożyczkobiorca dokonał cesji na pożyczkodawcę przysługujące mu prawo do otrzymania świadczenia ubezpieczeniowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz samodzielnej egzystencji wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby do wysokości zadłużenia z umowy pożyczki (pkt 17 umowy pożyczki).

Opłata przygotowawcza i koszty ubezpieczenia zostały potrącone z kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 24.936 zł. W umowie pożyczki przewidziano, że na wypadek opóźnienia w spłacie pożyczki pozwana zapłaci odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. (pkt 13 ust. 1 umowy).

W umowie zastrzeżono, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, z zachowaniem 30 dniowego terminu, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki pozwana podpisała weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Pożyczkodawca miał prawo wypełnić ten weksel w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, z zachowaniem 30 dniowego terminu, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W deklaracji wekslowej pożyczkobiorca upoważnił powódkę na wypadek wypowiedzenia umowy do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wobec pożyczkodawcy.

Dowody :

- umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłat (k. 44, 47-52 akt)
- szczególne warunki ubezpieczenia na życie pożyczkobiorców (k. 45-46 akt)

- deklaracja wekslowa (k. 53 akt)

- weksel in blanco (k. 87 akt)

Pozwana spłacała raty pożyczki, choć nie zawsze terminowo, do sierpnia 2016 r. W dniu 21 października 2016 r. uiszczyła kwotę 159 zł na poczet raty wymagalnej 23 września 2017 r., a w dniu 24 października 2016 r. resztę tej raty, po czym zaprzestała spłat.

Dowód :

- karta wpłat pozwanej (k. 110-111 akt)

Pismem z 23 listopada 2016 r. powódka wezwała pozwaną do spłaty zaległych rat pożyczki, wymagalnych 23 października 2016 r. i 23 listopada 2016 r., zakreślając termin 7 dni od otrzymania pisma, z zagrożeniem wypowiedzenia umowy.

Dowód :

- ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 118 akt)

Ze względu na nieuiszczenie dwóch rat pożyczki, pismem z dnia 11 grudnia 2016 roku powódka wypowiedziała umowę pożyczki z 8 lutego 2016 r. z trzydziestodniowym okresem wypowiedzenia, ze skutkiem natychmiastowej wymagalności wszystkich należności wynikających z umowy. Poinformowała też o wypełnieniu weksla in blanco z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę sądową. Wskazała, że zadłużenie pozwanej wynosi 27.727,86 zł, w tym kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 22.919 zł, odsetki umowne w kwocie 60,64 zł, koszty windykacji – 4.583,80 zł (20% z kwoty pozostałej do zapłaty), koszty wezwań do zapłaty – 135 zł i odsetki za opóźnienie w płatności rat w wysokości 29,42 zł. Powódka wezwała pozwaną do natychmiastowej zapłaty tej kwoty. Na taką kwotę powódka wypełniła weksel in blanco, wskazując termin płatności na 10 stycznia 2017 r.

Dowody :

- wypowiedzenie umowy pożyczki (k. 6 akt)

- wypełniony weksel (k. 7 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, wobec czego mogły stanowić wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 160) jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Na tle tego przepisu dominuje pogląd, że w stosunku do pierwszego wekslobiorcy - będącego kontrahentem z porozumienia wekslowego - zarzut niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia weksla może być podnoszony bez ograniczeń, w tym zakresie art. 10 prawa wekslowego nie stosuje się. Art. 10 wyznacza natomiast granice skuteczności tego zarzutu względem dalszego nabywcy, który nabył weksel sposobami prawa wekslowego. Pozwana zakwestionowała prawidłowość wypełnienia weksla przez powódkę, dlatego dla ustalenia zakresu jej odpowiedzialności należało odwołać się do przepisów regulujących stosunek podstawowy.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkodawca może żądać wynagrodzenia w formie odsetek albo prowizji za korzystanie przez pożyczkobiorcę z jego środków finansowych.

W ocenie Sądu zapisy umowne o horrendalnych kosztach ubezpieczenia umowy pożyczki – 14.344 zł, kosztach opłaty przygotowawczej w wysokości 1.592 zł, ryczałtowych kosztach windykacji (w wysokości 20% kwoty zaległości na dzień wypowiedzenia) i kosztach monitów (15 zł za każde upomnienie pisemne lub wezwanie do zapłaty) stanowią niedozwolone klauzule umowne i rażąco naruszały interesy konsumenta (pозwanej), dlatego nie wiązały pozwanej i nie mogły wobec niej wywołać pożądaných przez powódkę skutków prawnych. Zastrzeżenie w umowie zawartej z konsumentem rażąco wygórowanej opłaty za dokonanie określonej czynności windykacyjnej przez wierzyciela, przekraczającej rzeczywiście poniesione przez wierzyciela koszty, stanowi niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i nie wiąże konsumenta (zob. np. pozycje 978, 1767, 1768, 1955 czy 1956 rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony i Konkurencji). W decyzji nr (...) z dnia 3 czerwca 2015 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w K. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania pożyczkodawcy polegające na stosowaniu opłaty, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty. W uzasadnieniu tej decyzji stwierdzono, że sprzeczne z dobrym obyczajem jest naruszenie ekwiwalentności świadczeń przy stosowaniu wobec konsumentów opłaty, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty, co godziło w ich słuszny interes. Identyczną decyzję wobec (...) Sp. z o.o. w B. (poprzednika prawnego powódki) wydał Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w K. w dniu 30 grudnia 2015 r. w sprawie (...)61-12/13/SB w zakresie opłaty przygotowawczej. Zarzuty w niej zawarte wobec pożyczkodawcy można jednak odnieść również do ryczałtowej opłaty windykacyjnej określonej w punkcie 11 ust. 2 lit. b umowy z dnia 8 lutego 2016 r. oraz kosztów ubezpieczenia w wysokości 14.344 zł. Koszty te całkowicie nie przystają do kwoty przekazanej pozwanej z tytułu umowy pożyczki – 9.000 zł, przekraczając ją znacznie. Tak wygórowana składka ubezpieczeniowa nie była ekwiwalentna do korzyści, jaką odniosła pozwana z umowy pożyczki oraz do wąsko zakreślonego ryzyka, jakie miał ponosić ubezpieczyciel – było to wyłącznie ubezpieczenie z tytułu śmierci lub całkowitej niezdolności do pracy oraz samodzielnej egzystencji wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby. Zwrócić należy uwagę, że pozwana w przyszłości nie miała osiągnąć żadnych korzyści dla siebie z tytułu tej umowy ze względu na cesję na pożyczkodawcę prawa do otrzymania świadczenia ubezpieczeniowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz samodzielnej egzystencji wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby do wysokości zadłużenia z umowy pożyczki. Nadto pozwana zakwestionowała wysokość tych kosztów, domagając się przedstawienia deklaracji przystąpienia pozwanej do umowy ubezpieczenia oraz innych dokumentów, z których miała wynikać wysokość składki ubezpieczeniowej oraz sposób jej rozliczenia w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy. Powódka takich dokumentów nie przedstawiła, nie wykazała więc, że rzeczywiście tak wysokie koszty ubezpieczenia zostały poniesione, a nadto uniemożliwiła zbadanie tego, czy w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy pożyczki i skróceniem okresu ubezpieczenia została rozliczona składka ubezpieczeniowa.

Opłaty windykacyjne i od upomnień oraz wezwań do zapłaty nie mogą być naliczane wobec konsumentów ryczałtowo, a jedynie w wysokości rzeczywiście poniesionej. Powódka nie wykazała, w jakich kwotach poniosła rzeczywiste koszty z tego tytułu. Naliczanie ryczałtowych opłat za każde wezwanie w wysokości 15 zł (jak przewidziała to powódka w pkt 19 umowy) jest niedozwolone.

W zakresie opłaty przygotowawczej, która została naliczona za czynności faktyczne związane z rozpatrzeniem wniosku o pożyczkę, przygotowaniem i zawarciem umowy oraz udzieleniem pożyczki (pkt 2.5 umowy), wskazać należy, iż z innych spraw sądowych rozpatrywanych przez tut. Sąd (innych umów pożyczek udzielanych przez powódkę) wynika, że powódka nalicza opłatę z tego tytułu w wysokości stałej 129 zł (notoryjność urzędowa). Powódka nie wskazała w umowie z dnia 8 lutego 2016 r. żadnych kryteriów określenia tej prowizji, w szczególności nie sprecyzowała, dlaczego w tym przypadku określiła ją na kwotę kilkakrotnie przekraczającą ww. wysokość 129 zł. W ocenie Sądu w

okolicznościach tej sprawy brak było podstaw do jej określenia na kwotę wyższą od stosowanej w innych umowach pożyczki zawieranych przez powódkę, tj. ponad kwotę 129 zł.

Wobec uznania za niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. zapisów umownych o kosztach ubezpieczenia, opłatach: windykacyjnej, za upomnienia i wezwania do zapłaty i uznania, że nie wiążą one konsumenta (pозwanej) w całości, oraz uznania za niedozwoloną klauzulę umowną, niewiązącą konsumenta w części, zapisu o wygórowanej opłacie przygotowawczej - w części przekraczającej kwotę 129 zł, należało uznać, że rzeczywista kwota, jaką pozwana powinna zapłacić powódce z tytułu zawartej umowy pożyczki, gdyby pozwana spłacała ją przez 4 lata, wynosić powinna 11.025 zł (kapitał pożyczki – 9.000 zł, opłata przygotowawcza 129 zł i wynagrodzenie umowne – 1.896 zł). Skoro jednak umowa wiązała strony jedynie przez 11 miesięcy ze względu na wcześniejsze jej rozwiązanie przez powódkę, wynagrodzenie umowne należy się powódce proporcjonalnie do okresu trwania umowy, tj. jedynie za 11 miesięcy. Jeśli kwotę wynagrodzenia - 1.896 zł podzielimy przez 48 miesięcy, uzyskamy kwotę 39,50 zł, jaka powinna być naliczona za miesiąc. Iloczyn tej kwoty i liczby 11 daje kwotę 434,50 zł, jaka jest należna powódce tytułem proporcjonalnego wynagrodzenia za okres trwania umowy. Za dalszy okres – po ustaniu umowy pożyczki powódka ma prawo pobierać odsetki za opóźnienie od niespłaconych rat, które zastępują wynagrodzenie umowne za korzystanie z kapitału. Reasumując, ze względu na wcześniejsze rozwiązanie umowy powódce z tytułu zawartej umowy pożyczki należała się od pozwanej kwota 9.563,50 zł (kapitał pożyczki – 9.000 zł, opłata przygotowawcza 129 zł i wynagrodzenie umowne – 434,50 zł). Pozwana przed wszczęciem procesu spłaciła dobrowolnie kwotę 3.915 zł (k. 98 akt), zatem powinna jeszcze dopłacić kwotę 5.650,50 zł. Do tej kwoty należało doliczyć odsetki wskazane w wypowiedzeniu umowy: 60,64 zł i 29,42 zł. Łączna kwota do zapłaty przez pozwaną wynosi więc 5.740,56 zł i taką kwotę Sąd zasądził od pozwanej w punkcie 1. (pierwszym) sentencji wyroku wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi odsetkom maksymalnym za opóźnienie, po upływie okresu wypowiedzenia umowy (art. 720 § 1 k.c., art. 481 § 1-2¹ k.c. i art. 482 § 1 k.c. oraz pkt 13 ust. 1 umowy pożyczki z dnia 8 lutego 2016 r.). Dalej idące powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

O kosztach procesu w punkcie 3. (trzecim) sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdziału. Powódka wygrała sprawę w 20,70 % (5.740,56 zł/27.727,86 zł), ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 5.004 zł z tytułu: opłaty sądowej od pozwu w kwocie 1.387 zł (k. 12 akt), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł (k. 9 akt) i wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 3.600,00 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm. - w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu). Powódce należy się od pozwanej zwrot z tego tytułu w kwocie 1.035,83 zł (20,70% z kwoty 5.004 zł). Pozwana poniosła koszty w wysokości 3.617 zł (opłata na rzecz radcy prawnego – 3.600 zł - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm., w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu - i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł – k. 75 akt), zatem należy się jej od powódki kwota 2.868,28 zł (79,30% z kwoty 3.617 zł). Po potrąceniu wzajemnych kwot finalnie pozwanej należy się zatem od powódki kwota 1.832,45 zł i taką kwotę zasądzono w pkt 3. (trzecim) sentencji wyroku.